

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

Y. K.

bytem XXX

zastoupen advokátem JUDr. Milanem Štembergem
sídlem Cyrila Boudy 1444, Kladno

proti

žalovanému:

Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 7
sídlem Senovážné náměstí 995/1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2024, č. j. 0 SPR 69/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný na základě § 30 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZOÚ“), vyrozuměl žalobce, že žalovaným jsou zpracovávány pouze ty osobní údaje žalobce, jež jsou obsaženy ve věci sp. zn. ZN 105/2020, tj. ve věci trestního oznámení podaného žalobcem (resp. jeho tehdejším zástupcem).

II.

Obsah žaloby

2. Žalobce napadá shora uvedené rozhodnutí, jelikož žalovaný potenciálně zatajuje, že ve skutečnosti zpracovává žalobcovy osobní údaje. Jinými slovy žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí neúplné, resp. lživé.
3. Uvedené žalobce dovozuje na základě toho, že je od roku 2017 předmětem zájmu policejních orgánů v Belgii a Velké Británii, a to z toho důvodu, že byl mezi 8. 7. a 2. 8. 2017 předmětem přeshraničního sledování Policíí ČR, což žalobce dovozuje ze skutečnosti, že se v daném období nacházel pouze na území České republiky, a protože byly osobní údaje žalobce na základě sdělení britských orgánů ze srpna 2019 těmito orgány zpracovávány, musely jim Policie ČR a státní zastupitelství poskytnout součinnost.
4. Na základě uvedeného považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné v důsledku rozporu s čl. 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680, ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, čl. 15 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), a § 28 odst. 1 ZZOÚ, a to z důvodu, že žalobci žalovaný pravdivě nesdělil, zda jsou žalobcovy osobní údaje žalovaným zpracovávány a za jakým účelem, resp. zpracovávány žalobcem v rámci Centrální evidence stíhaných osob (CESO).
5. Žalobce rovněž navrhl s ohledem na zásadu rovnosti zbraní a práva na spravedlivý proces obrácení důkazního břemene, a to na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. II. ÚS 1866/20, popř. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ze dne 19. 2. 2009 ve věci A. a ostatní proti Spojenému království, č. 3455/05.
6. Na základě výše uvedeného proto žalobce navrhuje soudu napadené rozhodnutí zrušit, věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že lustrací v Informačním systému státního zastupitelství (ISYZ) bylo zjištěno, že osoba žalobce je vedena toliko ve věci sp. zn. ZN

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

105/2020, tj. ve věci trestního oznámení podaného žalobcem (resp. jeho tehdejším zástupcem). Žádné další osobní údaje žalobce nejsou vedeny.

8. Žalobce reagoval replikou, v níž v podstatě jinými slovy zopakoval svou žalobní argumentaci s důrazem na potřebu obrácení důkazního břemene v posuzované věci.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
11. Žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu se podává, že žalobce obdržel vyrozumění ze dne 29. 5. 2024, č. j. SPR 292/2023-23, a ze dne 19. 2. 2024, č. j. SPR 292/2023-11, ve kterém žalovaný žalobci sdělil dle § 30 ZZOÚ, že nezpracovává osobní údaje žalobce, mimo údaje, které obdržel v souvislosti s žalobcovou žádostí o informace o zpracování osobních údajů.
13. Žalovaný vede dílčí část informačního systému ISYZ a případně vkládá údaje do informačního systému CESO. Žalovaný provedl přímo lustraci žalobcových osobních údajů v systému ISYZ, do systému CESO přitom dochází k automatickému propisování údajů vložených do ISYZ, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 227/2022-43, bod 19. Není proto možné, aby byly žalobcovy osobní údaje zpracovávány žalovaným v systému CESO, aniž by byly zároveň zpracovávány v systému ISYZ.
14. Žalobce zpochybňuje výše uvedený závěr žalovaného a tvrdí, že žalovaný zpracovává ještě další žalobcovy osobní údaje, v souvislosti s čímž navrhuje obrácení důkazního břemene. V rámci správního soudnictví vyplývá z judikatury ESLP částečné přesunutí důkazního břemene na orgány státu v případě sporné zákonnosti policejního zásahu z hlediska dodržení zákazu mučení dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod sdělením č. 209/1992 Sb. (např. rozsudek ESLP ve věci Ribitsch proti Rakousku ze dne 4. prosince 1995, č. 18896/91, který se sice týkal zranění, k nimž došlo v době policejní detence, závěry o pozitivních závazcích státu na poli čl. 3 Úmluvy včetně rozložení důkazního břemene mezi stěžovatele a orgány státu však ESLP později rozšířil i na situace při zadržení či zatýkání; srov. rozsudek Rehbock proti Slovinsku ze dne 28. listopadu 2000 č. 29462/95, podobně rozsudek Fyodorov a Fyodorova proti Ukrajině ze dne 7. července 2011 č. 39229/03; viz též KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 405). To sice platí především v řízení před Evropským soudem pro lidská práva, v němž stát (resp. jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vláda) vystupuje jako strana případu a jsou mu připisována veškerá jednání státních orgánů, zmíněné rozložení důkazního břemene se však musí uplatnit i v příslušných řízeních před vnitrostátními orgány veřejné moci, jinak by bylo možno poskytnout efektivní ochranu základnímu právu až v řízení před Evropským soudem pro lidská práva, což by se samo o sobě dostalo do rozporu s právem na účinné opravné prostředky podle čl. 13 Úmluvy.

15. Z podané žaloby je přitom patrné, že žalobce napadá existující rozhodnutí, nikoli potenciální policejní zásah – je rovněž nutné dodat, že správní soud v této věci je v pozici přezkumného orgánu, ne nalézacího orgánu (tím byl již žalovaný při vyřizování žalobcovy žádosti o informace). Žalobce se sice odvolává na judikaturu Ústavního soudu a ESLP k zásadě rovnosti zbraní, jím uvedená rozhodnutí ovšem nepojednávají o zásadě rovnosti zbraní v souvislosti s přesouváním důkazního břemene – žalobcem uvedený náleze Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. II. ÚS 1866/20 se týkal bezplatného ustanovení advokáta, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 19. 2. 2009 ve věci A. a ostatní proti Spojenému království, č. 3455/05 se pak týkal zásady kontradiktornosti soudního řízení ve vztahu k omezení osobní svobody zajištěných či obviněných osob.
16. Zde řešená věc tudíž nespadá mezi věci, ve kterých standardně dochází k přesouvání důkazního břemene, přičemž žalobce jen vágně bez náležitého zdůvodnění uvádí, že by k přesunutí důkazního břemene mělo dojít. Taková žalobcová úvaha je ovšem nepodložená, a tudíž mylná, jak bude rozvedeno dále.
17. Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že mu žalovaný neposkytl pravdivou informaci ohledně rozsahu jím zpracovávaných žalobcových osobních údajů. Tuto úvahu ovšem dokládá pouze spekulacemi, že tomu tak určitě musí být na základě údajného zpracovávání žalobcových osobních údajů belgickými a britskými orgány. Žalobce nicméně nikde neuvádí, na základě které skutečnosti – kromě jím tvrzeného pobytu na území České republiky v rozhodném období – dovozuje, že právě žalovaný zpracovává žalobcovy osobní údaje v souvislosti s tvrzeným zpracováváním osobních údajů citovanými zahraničními orgány. Aby mohla být žalobní námitka týkající se nepravdivosti poskytnuté informace úspěšná, musí žalobce v důsledku dispoziční zásady uvést konkrétní, a především plausibilní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nepravdivé, resp. nezákonné (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2023, č. j. 2 As 238/2022-37).
18. Žalobce v této věci ovšem neposkytl žádnou relevantní argumentaci alespoň naznačující nepravdivost napadeného rozhodnutí, kromě pouhých domněnek a spekulací. Za takové situace nelze jakkoli uvažovat o přesunutí důkazního břemene, protože by pak bylo standardně možné dosáhnout přesunutí důkazního břemene pouze na základě subjektivních dojmů a pocitů bez opory v realitě.
19. Lze proto uzavřít, že žalobce neprokázal, že by žalovaný zaslaným vyrozuměním nevyhověl jeho žádosti v plném rozsahu sdělením, že nezpracovává žádné další osobní údaje žalobce mimo ty, které mu žalobce sám poskytl v souvislosti se svým dřívějším trestním oznámením.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.